

Трепкат палави звездици:
Зад балкани тъмни
Гаснат кървави зарници . . .

II

Сръбна вечер мълком стели
Бледо-синкави вуали
Над долините заспали.

Тих вечерник тихо пее
Песен на полята бранни;
Опустели-неорани . . .

Мълком гробници-могили
Спомнят подвизи нечути:
Битви кървави и охоти

III

Над купче пржст
Самотен кржст —
И широко глъхнало поле.

Невнятен плясък на криле —
И тишина:
И тъмнина . . .

Самотен кржст
Над купче пржст —
И широко глъхнало поле.

Р. Т.

АЗ БИХ ЖЕЛАЛ . . .

„Светлина, пъвче светлина“!
Волфганг фон Гьоте.

Аз бих желал да мога със ръка
да стисна сноп от слънчеви лъчи
и в повелението на джлага
ги пръсна в хижите, къде мрачи
в сред летен ден и в суша де е влага,
и дам да грейне радостница блага.